

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בבא מציעא-איזהו נשך	מזמרא	מאן דאמר												
אפילו רבית קצוצה נמי אינה יוצאה בדיינין.	מאי טעמא דרבי יוחנן - דאמר קרא (יחזקאל י"ח) בנשך נתן ותרבית לקח וחי לא יחיה את כל התעבות האלה עשה - למיתה ניתן ולא להישבון.	רבי יוחנן:									◆	■	◇	סא:
אמר קרא (ויקרא כ"ה) אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלהיך - למורא ניתן ולא להשבון.	מגופיה דקרא שמיעי ליה - (יחזקאל י"ח) מות יומת דמיו בו יהיה - הוקשו מלוי רבית לשופכי דמים, מה שופכי דמים לא ניתנו להשבון - אף מלוי רבית לא נתנו להשבון.	רבי יצחק:									■	◇	סא:	
מאי טעמא דרבי אלעזר דאמר קרא (ויקרא כ"ה) וחי אחיך עמך - אהדר ליה כי היכי דניחו.	ורבי יוחנן, האי וחי אחיך עמך מאי עביד ליה?	רב אדא בר אבהו:									■	◇	סא:	
מבעי ליה לכדתניא:	מיתבי:	רבא:									■	◇	סא:	
שנים שהיו מהלכין בדרך, וביד אחד מהן קיתון של מים, אם שותין שניהם - מתים, ואם שותה אחד מהן - מגיע לישוב. דרש בן פטורא: מוטב שישתו שניהם וימותו, ואל יראה אחד מהם במיתתו של חברו.	מיתבי:	רב נחמן בר יצחק:									■	◇	סא:	
והני חייבין להחזיר.	הא אביהן - חייב להחזיר	דרש בן פטורא:									◆	■	◇	סב:
תני נמי רישא בדיהו.	הניח להם אביהם מעות של רבית, אף על פי שיודעים שהן של רבית - אינן חייבין להחזירן.	עד שבא רבי עקיבא ולימד:									◆	■	◇	סב:
הגולנין ומלוי רבית, אף על פי שגבו - מחזירין.	בדין הוא דאבוהון נמי לא מיחייב להחזיר, ואידי דקא בעי למתני סיפא:	מיתבי:									■	◇	סב:	
גולנים, מאי אף על פי שגבו איכא? אי גזול - גזול, אי לא גזול - גולנין קרית להו?	הניח להן אביהם פרה וטלית וכל דבר המסוים - חייבין להחזיר מפני כבוד אביהם	[סיפא]									■	◇	סב:	
אלא אימא: גולנין ומאי ניהו - מלוי רבית, אף על פי שגבו - מחזירין	תני נמי רישא בדיהו.	תני נמי רישא בדיהו.									!	◇	סב:	
תנאי היא	והני, מפני כבוד אביהם מי מיחייב? קרי כאן (שמות כ"ב) ונשיא בעמך לא תאר - בעושה מעשה עמך	כדאמר רבי פנחס משמיה דרבא:									■	◇	סב:	
פוטרין את המלוה ואת הערב, מפני שיש בהן קום עשה.	בשעשה תשובה	הכא נמי - בשעשה תשובה.									!	◇	סב:	
מאי קום עשה - לאו משום דאמרינן להו קומו אהדורו?	אי עשה תשובה, מאי בעי גביה?	אי עשה תשובה, מאי בעי גביה?									?	◇	סב:	
לאו בני אהדורי נינהו.	שלא הספיק להחזיר עד שמת.	שלא הספיק להחזיר עד שמת.									!	◇	סב:	
לא, מאי קום עשה - לקרוע שטרא.	הגולנין ומלוי רבית, אף על פי שגבו - מחזירין.	מיתבי:									■	◇	סב:	
מאי קסבר?	גולנים, מאי אף על פי שגבו איכא? אי גזול - גזול, אי לא גזול - גולנין קרית להו?	דתניא: רבי נחמיה ורבי אליעזר בן יעקב:									◆	■	◇	סב:
אי קסבר שטר העומד לגבות כגבוי דמי	אלא אימא: גולנין ומאי ניהו - מלוי רבית, אף על פי שגבו - מחזירין	מכלל דתנא קמא סבר:									◆	■	◇	סב:
והא עבדו איסורייהו	תנאי היא	לא, מאי קום עשה - לקרוע שטרא.									!	◇	סב:	
	מאי קסבר?	מאי קסבר?									^	◇	סב:	
	אי קסבר שטר העומד לגבות כגבוי דמי	אי קסבר שטר העומד לגבות כגבוי דמי									!	◇	סב:	
	והא עבדו איסורייהו	והא עבדו איסורייהו									?	◇	סב:	

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
בבא מציעא- איזהו נשך		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
ואי לאו כגבוי דמי					ב.ס.
הא לא עבוד ולא כלום					ב.ס.
לעולם קסבר שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי, והא קא משמע לן: דשומא מילתא היא.					ב.ס.
הכי נמי מסתברא					ב.ס.
ואלו עוברים בלא תעשה: המלוה והלווה, הערב והעדים.	דתנן:				ב.ס.
בשלמא כולהו - עבוד מעשה, אלא עדים מאי עבוד?					ב.ס.
אלא, לאו שמע מינה דשומא מילתא היא, שמע מינה.					ב.ס.
כל שאילו בדיניהם מוציאים מלוה למלוה - בדיניהם מחזירין ממלוה ללוה, כל שאילו בדיניהם אין מוציאין מלוה למלוה - בדיניהם אין מחזירין ממלוה ללוה.	רב ספרא:				ב.ס.
וכללא הוא? והרי סאה בסאה, דבדיניהם מוציאין מלוה למלוה, ובדיניהם אין מחזירין ממלוה ללוה	אביי לרב יוסף:				ב.ס.
אינהו בתורת פקדון אתא לידיה.	אמר ליה: [רב יוסף]				ב.ס.
והרי משכנתא בלא נכייא, דבדיניהם מוציאין מלוה למלוה, ובדיניהם אין מחזירין ממלוה ללוה	רבינא לרב אשי:				ב.ס.
אינהו בתורת זביני אתא לידייהו.	אמר ליה: [רב אשי]				ב.ס.
אלא כל שאילו בדיניהם דקאמר רב ספרא מאי אתא לאשמועינן?					ב.ס.
הכי אתא לאשמועינן: כל שאילו בדיניהם מוציאין מלוה למלוה - בדיניהם מחזירין ממלוה ללוה, ומאי ניהו - ברבית קצוצה, וכדרכי אלעזר. כל שאילו בדיניהם אין מוציאין בדיניהם אין מחזירין - רבית מוקדמת, רבית מאוחרת.					ב.ס.
כיצד? לקח הימנו חטים בדינר זהב הכור וכן השער וכו'.					ב.ס.
וכי אין לו יין מאי הוי?					ב.ס.
אין פוסקין על הפירות עד שיצא השער, יצא השער - פוסקין, אף על פי שאין לזה יש לזה	והתניא:				ב.ס.
מתניתין בבא לחוב בדמיהן עסקינן.	רבה:				ב.ס.
הרי שהיה נושה בחבירו מנה, והלך ועמד על גורנו, ואומר: תן לי מעותי, שאני רוצה ליקח בהם חטים. אמר לו: חטים יש לי, שאני נותן לך, צא ועשה עלי כשער של עכשיו, ואני אעלה לך כל שנים עשר חדש - אסור, דלאו כאיסרו הבא לידו דמי.	וכדתניא:				ב.ס.
אי דלא כאיסרו הבא לידו - מאי איריא אין לו? אפילו יש לו נמי					ב.ס.
מתניתין כדתני רב ספרא ברבית דבי רבי חייא.	אלא, אמר אביי:				ב.ס.
יש דברים שהם מותרין, ואסורין מפני הערמת רבית. כיצד? אמר לו: הלויני מנה - אמר לו: מנה אין לי, חטין במנה יש לי, שאני נותן לך. נתן לו חטין במנה, וחזר ולקחן הימנו בעשרים וארבע סלע - מותר, ואסור לעשות כן מפני הערמת רבית.	דתני רב ספרא ברבית דבי רבי חייא:				ב.ס.
הכא נמי, כגון דאמר הלויני שלשים דינרים. אמר ליה: שלשים דינרים אין לי, חטין בשלשים דינרים יש לי, שאני נותן לך. נתן לו חטין בשלשים דינרים, וחזר ולקחם הימנו בדינר זהב. אי אית ליה חמרא ללוה דיהיב ליה בשלשים דינר - פירא הוא דקא שקיל מיניה, ולית לן בה. ואי לא, כיון דלית ליה חמרא - ודאי משקל זוזי מיניה, מחזי כרבית.					ב.ס.
אי הכי, תן לי חיטי? דמי חיטי מבעי ליה	אמר ליה רבא:				ב.ס.
תני: דמי חיטי.					ב.ס.
שאני מוכרן?					ב.ס.
שמכרתים לך מבעיא ליה					ב.ס.
תני: שמכרתים לך.					ב.ס.

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p> <p style="text-align: center;"> central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה </p> <p>מקרא-key:</p>													
בבא מציעא-איזהו נשך	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
כולם, אם יש לו - מותר, אם אין לו - אסור	איתיביה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע לרבא:											◊	ג:
התם הלואה, הכא זביני.	אמר להו: [רבא]											◊	ג:
מאי טעמא אמרו רבנן פוסקין על שער שבשוק ואף על פי שאין לו - דאמר ליה: שקילא טיבותיך ושדייא אחיזרי, מאי אהנית לי? אי הווי לי זוזי בידי הוה מזבנינא בהיני ובשילי בזולא.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											◊	ג:
אלא מעתה מותר ללות סאה בסאה משום דמצי אמר ליה: שקילא טיבותיך ושדייא אחיזרי, דאמר ליה: חטי דקדחי באכלבאי.	אבוי רב יוסף:											◊	ג:
התם - הלואה, הכא - זביני.	אמר ליה: [רב יוסף]											◊	ג:
והא בעי למיתב זוזי לספסירא?	אדא בר אבא לרבא:											◊	ג:
דקא דהיב ליה נמי.	אמר ליה: [רבא]											◊	ג:
זוזי דאינשי אינהו עבדי ליה ספסירותיה.	רב אשי:											◊	ג:
האי מאן דיהיב זוזי אתרעא חריפא צריך לאיתחזווי לבי דרי.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:											◊	ג:
למאי?												◊	ג:
אי למקנא												◊	ג:
הא לא קני												◊	ג:
אי לקבולי עליה מי שפרע												◊	ג:
כי לא מיתחזי נמי מקבל עליה מי שפרע												◊	ג:
לעולם לקבולי עליה מי שפרע, ומאן דיהיב זוזי אתרעא חריפא לבי תרי תלתא יהיב, אי מיתחזי ליה - סמכא דעתיה, ואי לא - אמר ליה: אמינא דאשכחתי פירי דשפירי מדידי, ושקלת.												◊	ג:
השתא דאמרת משום מסמך דעתא, אפילו אשכחיה בשוקא ואמר ליה - סמכא דעתיה.	רב אשי:											◊	ג:
כללא דריביתא: כל אגר נטר ליה - אסור.	רב נחמן:											◊	ג:
האי מאן דיהיב זוזי לקיראה וקא אזלי ארבע ארבע, ואמר ליה יהיבנא לך חמש חמש איתנהו גביה - שרי, ליתנהו גביה - אסור.	ואמר רב נחמן:											◊	ג:
פשיטא												◊	ג:
לא צריכא דאית ליה אשראי במתא. מהו דתימא: כיון דאית ליה אשראי במתא - כעד שיבא בני או עד שאמצא מפתח דמי, קא משמע לן: כיון דמחסרי גוביינא כמאן דליתנהו דמי.												◊	ג:
האי מאן דאזויף פשיטי מחבריה ואשכח ביה טופיינא, אי בכדי שהדעת טועה - מיחייב לאהדוריה ליה, ואי לאו - מתנה בעלמא הוא דיהיב ליה.	ואמר רב נחמן:											◊	ג:
היכי דמי בכדי שהדעת טועה?												◊	ג:
בעישורייתא וחומשייתא.	רב אחא בריה דרב יוסף:											◊	ג:
ואי איניש תקיפא הוא דלא יהיב מתנה, מאי?	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											◊	ג:
דלמא מיגזל גזליה, ואבלע ליה בחשבון.	אמר ליה: [רב אשי]											◊	ג:
הגזול את חבירו והבליע לו בחשבון - יצא.	דתניא:											◊	ג:
ואי איניש דאתי מעלמא, דלא שקיל וטרי בהדיה, מאי?												◊	ג:
דלמא איניש אחרינא גזליה, ואמר ליה: כי יזיף פלוני פשיטי מינך - אבלע ליה בחשבון.	אמר ליה: [רב אשי]											◊	ג:
הוה יתיבנא בשילהי פרקי דרב, ושמעית דקאמר קרי קרי, ולא ידענא מאי קאמר.	רב כהנא:											◊	ג:
בתר דקם רב, אמרי להו: מאי קרי קרי דקאמר רב?	[רב כהנא]											◊	ג:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story</p>							
<p>בבא מציעא- איזהו נשך מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>					
						א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
הכי קאמר רב האי מאן דיהיב זוזי לגינאה אקרי, וקא אזלי עשרה קרי בני זרתא. ואמר ליה: יהבינא לך בני גרמידא, איתנהו - שרי, ליתנהו - אסור.	אמרו לי:					◇	טו.
פשיטא					?		טז.
מהו דתימא: כיון דממילא קא רבו - שפיר דמי, קא משמע לן.					!	◇	טז.
כמאן					^		טז.
כי האי תנא					!		טז.
ההולך לחלוב את עזיו ולגוזו את רחליו ולרדות את כוורתו, מצאו חבירו ואמר לו: מה שעזי חולבות מכור לך, מה שרחלי גוזות מכור לך, מה שכורת רודה מכור לך - מותר. אבל אם אמר לו: מה שעזי חולבות כך וכך מכור לך, מה שרחלי גוזות כך וכך מכור לך, מה שכורת רודה כך וכך מכור לך - אסור. ואף על גב דממילא קא רבו, כיון דליתנהו בהדיא שעתא - אסור.	דתניא:				!	◇	טז.
כיון דממילא קא רבו - שפיר דמי.	איכא דאמרי אמר רבא:				■	◇	טז.
כך וכך אסור	והתניא:				■ ?	◇	טז.
התם לאו מיניה קא רבו, דשקלי ליה להאי ואתי אחרינא בדוכתיה. הכא - מיניה קא רבו, דכי שקלי ליה להאי לא אתי אחרינא בדוכתיה.					!	◇	טז.
שרי ליה לאיניש למימר ליה לחבריה: הילך ארבעה זוזי אחביתא דחמרא, אי תקפה - ברשותך, אי יקרא אי זילא - ברשותי.	אביי:					■	טז.
האי קרוב לשכר ורחוק להפסד הוא	רב שרביא לאביי:				?		טז:
כיון דמקבל עליה זולא, קרוב לזה ולזה הוא.	אמר ליה:				!	◇	טז:
המלוה את חבירו לא ידור בחצרו חנם, ולא ישכור ממנו בפחות מפני שהוא רבית.						■	טז:
אף על פי שאמרו הדר בחצר חבירו שלא מדעתו - אינו צריך להעלות לו שכר, הלוהו ודר בחצירו - צריך להעלות לו שכר.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:					■ ◇	טז:
מאי קא משמע לן?						?	טז:
המלוה את חבירו לא ידור בחצרו חנם, ולא ישכור ממנו בפחות - מפני שהוא רבית	תנינא:				■ ?	◇	טז:
אי ממתניתין הוה אמינא: הני מילי - בחצר דקיימא לאגרא, וגברא דעביד למיגר. אבל חצר דלא קיימא לאגרא, וגברא דלא עביד למיגר - אימא לא, קא משמע לן.					!	◇	טז:
אף על פי שאמרו הדר בחצר חבירו שלא מדעתו - אינו צריך להעלות לו שכר, הלוהו ודר בחצרו - צריך להעלות לו שכר.	איכא דאמרי, אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:					■ ◇	טז:
מאן דאמר הלוה - כל שכן הלוהי, ומאן דאמר הלוהי - אבל הלוהו לא. מאי טעמא? כיון דמעיקרא לאו אדעתא דהכי אוזפיה - לית לן בה.						■ ◇	טז:
רב יוסף בר חמא תקיף עבדי דאינשי דמסיק בהו זוזי ועביד בהו עבידתא.	[רב יוסף בר חמא]					○ ◇	טז:
מאי טעמא עביד מר הכי?	אמר ליה רבא בריה:				?		טז:
אנא כרב נחמן סבירא לי	אמר ליה: [רב יוסף בר חמא]				!		טז:
עבדא נהום כריסיה לא שוי.	דאמר רב נחמן:				■ !	◇	טז:
אימור דאמר רב נחמן - כגון דארי עבדיה, דמקידי בי כובי, עבדי אחריני מי אמר?	אמר ליה: [רבא בריה]				?		טז:
אנא כי הא דרב דניאל בר רב קטינא אמר רב סבירא לי	אמר ליה: [רב יוסף בר חמא]				!		טז:
התוקף עבדו של חבירו ועשה בו מלאכה - פטור, דניחא ליה דלא נסתרי עבדיה.	דאמר: [רב דניאל בר רב קטינא]				■ !	◇	טז:
הני מילי - היכא דלא מסיק ביה זוזי. מר, כיון דמסיק בהו זוזי - מחזי כרבית.	אמר ליה: [רבא בריה]				?	◇	טז:
אף על פי שאמרו הדר בחצר חבירו שלא מדעתו - אינו צריך להעלות לו שכר, הלוהו ודר בחצירו - צריך להעלות לו שכר.	דאמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:				■ ?	◇	טז:
הדרי בי.	אמר ליה: [רב יוסף בר חמא]				■		טז:

מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■		חולקים-disputants ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review > מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O		מקרא-key:																	
בבא מציעא-איזהו נשך		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																	
מימרא																					
האי מאן דמסיק זוזי דריביתא בחבריה, וקא אולי חטי ארבעה גריו בוזא בשוקא, ויהיב ליה איהו חמשה, כי מפקינן מיניה - ארבעה מפקינן מיניה, אידך אוזולי הוא דקא מזויל גביה.	אבוי:									◆	◆										סה.
חמשה מפקינן מיניה. דמעיקרא בתורת ריביתא אתאי לידיה.	רבא:									◆	■	◇									סה.
האי מאן דמסיק ארבעה זוזי דריביתא בחבריה, ויהיב ליה גלימא בגוייהו, כי מפקינן מיניה - ארבעה מפקינן מיניה, גלימא לא מפקינן מיניה.	ואמר אבוי:									◆	■	◇									סה.
גלימא מפקינן מיניה. מאי טעמא - כי היכי דלא לימרו גלימא דמכסי וקאי גלימא דריביתא הוא.	רבא:									◆	■	◇									סה.
האי מאן דמסיק תריסר זוזי דריביתא בחבריה, ואגר ליה חצר דמתגרא בעשרה ואוגריה נהליה בתריסר. כי מפקינן מיניה - תריסר מפקינן מיניה.	רבא:										■	◇									סה.
ולימא ליה: כי אגרא הכי - דהוה קא משתרשי לי, השתא דלא משתרשי לי - כדאגרי כולי עלמא הוא דאגרנא	רב אחא מדפתי לרבינא:											?									סה.
משום דאמר ליה: סברת וקבלת.												!									סה.
מרבין על השכר ואין מרבין על המכר. כיצד? השכיר לו את חצרו, ואמר לו: אם מעכשיו אתה נותן לי - הרי הוא לך בעשר סלעים לשנה, ואם של חודש בחודש - סלע לחודש, מותר.																					מ
מכר לו את שדהו, ואמר לו: אם מעכשיו אתה נותן לי - הרי היא שלך באלף זוז, אם לגורן בשנים עשר מנה - אסור.																					סה.
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?																					ג
שכירות אינה משתלמת אלא בסוף, והאי כיון דלא מטא זמניה למיגבא - לאו אגר נטר ליה, משווא הוא דהכי שויא, והאי דקאמר ליה אם מעכשיו אתה נותן לי הרי הוא לך בעשר סלעים לשנה - אוזולי הוא דקא מזויל גביה. סיפא, כיון דזביני ניהו ובעי למשקל דמי מעכשיו, הלכך אגר נטר ליה הוא, ואסור.	רבה ורב יוסף, דאמרי תרוייהו:											!	◇								סה.
דקו בה רבנן בהא מילתא ואוקמוה אקרא (ויקרא כ"ה) כשכיר שנה בשנה, שכירות של שנה זו אינה משתלמת אלא בשנה אחרת.	רבא:											■	◇								סה.
ואם לגורן בשנים עשר מנה אסור.																					<
טרשא שרי.	רב נחמן:												■	◇							סה.
ואם לגורן בשנים עשר מנה - אסור	איתיביה רמי בר חמא לרב נחמן, ואמרי לה רב עוקבא בר חמא לרב נחמן:																				סה.
התם - קץ ליה, הכא - לא קץ ליה.	אמר ליה: [רב נחמן]												!	◇							סה.
טרשא ידידי שרי, מאי טעמא - שכראי לא פסיד, זוזי לא צריכנא, אנא הוא דקא עבידנא מילתא גבי לוקח.	רב פפא:												■	◇							סה.
מאי זוזי מר דקא אזלת בתר דידך? זיל בתר דידהו, דאילו הוה להו זוזי - הוה שקלי כי השתא, השתא דלית להו זוזי - שקלי כיוקרא דלקמיה.	רב ששת בריה דרב אידי לרב פפא:																				סה.
טרשא ידידי ודאי שרי. מאי טעמא - ניחא להו דליקו ברשותי, דכל היכא דקא אולי - שבקי להו מכסא ונקוט להו שוקא.	רב חמא:													■	◇						סה.
והלכתא כרב חמא, והלכתא כרבי אלעזר, והלכתא כרבי ינאי														■	◇						סה:
מה לי הן ומה לי דמיהן.	דאמר: [רבי ינאי]													■	■	◇					סה:
מכר לו את השדה ונתן לו מקצת דמים, ואמר לו: אימתי שתרצה הבא מעות וטול את שלך - אסור.																					מ
הלהוה על שדהו, ואמר לו: אם אי אתה נותן לי מכאן ועד שלש שנים - הרי היא שלי - הרי היא שלו.																					סה:
וכך היה ביתוס בן זונין עושה על פי חכמים.																					סה:
מי אוכל פירות?																					ג
מוכר אוכל פירות	רב הונא:													!	◇						סה:
משלשין את הפירות.	רב ענן:													!	◇						סה:
ולא פליגי, הא דאמר: לכי מייתית קני, הא דאמר: לכי מייתית קני מעכשיו.																					סה:
תני רב ספרא ברבית דבי רבי חייא: פעמים ששניהם מותרין, פעמים ששניהם אסורין, ופעמים שהמוכר מותר ולוקח אסור, ופעמים שהלוקח מותר ומוכר אסור.																					סה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מקרא- key	מאן דאמר													
בבא מציעא- איזהו נשך	מזמרא													
עני רבא בתריה: פעמים ששניהם מותרין - דאמר ליה קני כשיעור זוזך, פעמים ששניהם אסורין - דאמר ליה לכי מייתית קני מעכשיו, פעמים מוכר מותר ולוקח אסור - דאמר ליה לכי מייתית קני, פעמים שהלוקח מותר ומוכר אסור דאמר ליה קני מעכשיו וזוזאי להו הלואה גבך.														סה:
מאן תנא שניהם אסורין?														סה:
דלא כרבי יהודה, דאי רבי יהודה	רב הונא בריה דרב יהושע:													סה:
הא אמר צד אחד ברבית - מותר.	הא אמר: [רבי יהודה]													סה:
משכן לו בית, משכן לו שדה, ואמר לו: לכשתרצה למוכרם, לא תמכרם אלא לי בדמים הללו - אסור, בשוייהן - מותר.	[תניא]													סה:
מאן תנא בדמים הללו אסור?														סה:
דלא כרבי יהודה דאי רבי יהודה	רב הונא בריה דרב יהושע:													סה:
האמר צד אחד ברבית - מותר.	האמר: [רבי יהודה]													סה:
מכר לו בית, מכר לו שדה, ואמר לו: לכשיהיו לי מעות החזירים לי - אסור. לכשיהיו לך מעות אהזירם לך - מותר.	[תניא]													סה:
מאן תנא?														סה:
דלא כרבי יהודה, דאי רבי יהודה	רב הונא בריה דרב יהושע:													סה:
צד אחד ברבית - מותר.	האמר: [רבי יהודה]													סה:
מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?														סה:
סיפא דאמר ליה מדעתיה.	רבא:													סה:
ההוא גברא דזבין ליה ארעא לחבריה שלא באחריות, חזייה דהוה קא עציב. אמר ליה: אמאי עציבת? אי טרפו לה מינך - מגבינא לך שופרא, שבחא, ופירי.														סה:
פטומי מילי בעלמא הוא.	אמימר:													סה:
טעמא מאי - כיון דלוקח בעי לאתנווי, והכא מוכר קא מתני, אמרת פטומי מילי בעלמא הוא.	רב אשי לאמימר:													סה:
לכשיהיו לך מעות אהזיר לך - מותר	אלא מתניתא, דקתני:													סה:
דמוכר הוא דבעי לאתנווי, מוכר לא אתני ולוקח קא מתני. - ואמרינן: מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא?														סה:
סיפא - דאמר ליה מדעתיה.	ואמר רבא:													סה:
טעמא: דאמר ליה - מדעתיה, הא לא אמר ליה מדעתיה - לא אמרינן פטומי מילי בעלמא הוא														סה:
נעשה כמאן דאמר ליה מדעתיה	אמר ליה:													סה:
ההוא שכב מרע דכתב לה גיטא לדבייתהו, אנגיד ואתנח. אמרה ליה: אמאי קא מתנחת? אי קיימת - דידיך אנא.	אתמר:													סה:
פטומי מילי בעלמא הוא.	רב זביד:													סה:
ואי לאו פטומי מילי מאי? בדידה קיימא למישדי תנאה בגיטא? בדידה קיימא למשדי תנאה	רב אחא מדפתי לרבינא:													סה:
מהו דתימא: הוא גופיה אדעתא דידה קא גמיר ויהיב גיטא, קא משמע לך.														סה:
הלהוה על שדהו.														סה:
בשעת מתן מעות - קנה הכל, לאחר מתן מעות - לא קנה אלא כנגד מעותיו.	רב הונא:													סה:
אפילו לאחר מתן מעות קנה הכל.	רב נחמן:													סה:
עבד רב נחמן עובדא גבי ריש גלותא כשמעתיה	[רב נחמן]													סה:

מימרא-statement ■ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■		חולקים-disputants ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O		מקרא-key:	
מאן דאמר		בבא מציעא-איזהו נשך			
מזמרא					
10.	◊	○	ר' יהודה]	קרעיה רב יהודה לשטריה.	
10.	○	○	אמר ליה ריש גלותא:	רב יהודה קרע לשטרך.	
10.	◊	○	אמר ליה: [רב נחמן]	דרדקא קרעיה? גברא רבה קרעיה, הזא ביה טעמא וקרעיה	
10.	◊	○	איכא דאמרי, אמר ליה: [רב נחמן]	דרדקא קרעיה, דכולי עלמא לגבי דידי בדינא דרדקי נינהו.	
10.	◊	■	הדר אמר רב נחמן:	אפילו בשעת מתן מעות - לא קנה ולא כלום.	
10.	◊	⚡	איתביה רבא לרב נחמן:	אם אי אתה נותן לי מכאן ועד שלש שנים הרי היא שלי - הרי היא שלך	
10.	◊	!	אמר ליה: [רב נחמן]	אני אומר אסמכתא קניא, ומניומי אמר אסמכתא לא קניא.	
10.		⚡		ולמניומי קשיא מתניתין	
10.	◊	!		איבעית אימא: מתניתין רבי יוסי היא	
10.	◊	!	דאמר: [רבי יוסי]	אסמכתא קניא	
10.	◊	!		איבעית אימא: דאמר ליה קני מעכשיו.	
10.	◊	■		מר ינוקא ומר קשישא בני דרב חסדא לרב אשי: הכי אמרי נהרדעאי משמיה דרב נחמן:	
10.	⚡	⚡	אמר להו: [רב אשי]	כל מידי בזמניה קני בלא זמניה לא קני.	
10.	◊	■		דלמא הכי קאמרתו: [מר ינוקא ומר קשישא...]	
10.	◊	■		ולא היא, דאפילו בגו זמניה נמי לא קני. והאי דקאמר ליה קני - קא סבר: כי מטי זמניה לא ליתי ליטרדן.	
10.	◊	■	רב פפא:	האי אסמכתא, זימנין קניא וזימנין לא קניא. אשכחיה דקא שתי שכרא - קני, דקא מהפך אזוזי - לא קני.	
10.	⚡	⚡	רב אחא מדפתי לרבינא:	דלמא לפכוזי פהזדי קא שתי? אי נמי, איניש אחרינא אסמכיה אזוזי?	
10.	◊	■	אלא אמר רבינא:	אי קפיד בדמי - ודאי קני.	
10.	⚡	⚡	רב אחא מדפתי לרבינא:	דלמא סבר, כי היכי דלא תיתזיל ארעיה?	
10.	◊	■	אלא אמר רב פפא:	אי קפיד בארעא - ודאי קני.	
10.	◊	■	ואמר רב פפא:	אף על גב דאמור רבנן אסמכתא לא קניא - אפותיקי היא למיגבא מינה.	
10.	⚡	⚡	רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא:	מי קאמר ליה קני לגובינא?	
10.	◊	!	מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא:	ואי אמר קני למיגבא מיניה - קני? סוף סוף אסמכתא היא, ואסמכתא לא קניא - אלא אפותיקי דאמר רב פפא מאי היא? - דאמר ליה: לא יהא לך פרעון אלא מזו.	
10.	◊	○		ההוא גברא דזבין ליה ארעא לחבריה באחריות. אמר ליה: אי טרפו ליה מנאי - מגבית לי מעידי עידי דאית לך. - אמר ליה: מעידי עידי לא מגבינא לך, דבעינן למיקם קמאי. אלא מגבינא לך מעידי אחרים דאית לי. לסוף טרפוה מיניה, אתא בדקא שקיל לעידי עידי.	
10.	◊	■	סבר רב פפא למימר:	מעידי אמר ליה - והא קיימא.	
10.	◊	■	רב אחא מדפתי לרבינא:	ולימא ליה כי אמרי לך אנא מגבינא לך - דהוה עידי קיימא, השתא קיימא ליה עידי במקום עידי עידי.	
10.	○	○		רב בר שבא הוה מסיק ביה רב כהנא זוזי.	
10.	○	○		אמר ליה: אי לא פרענא לך ליום פלוני - גבי מהאי חמרא.	
10.	◊	■	סבר רב פפא למימר:	כי אמרינן אסמכתא לא קניא - הני מילי בארעא, דלאו לזבונא קיימא. אבל חמרא, כיון דלזבונא קאי - כוזי דמי.	

central point for summary and review-החלקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof	
מקרא-key:			
בבא מציעא-איזהו נשך		מאן דאמר	
מימרא		מאן דאמר	
כל דאי - לא קני.	רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא: הכי אמרינן משמיה דרבה:		10:
השתא דאמור רבנן אסמכתא לא קניא - הדר ארעא והדרי פירי.	רב נחמן:		10:
למימרא דסבר רב נחמן: מחילה בטעות לא היא מחילה?			10:
המוכר פירות דקל לחבירו, אמר רב הונא: עד שלא באו לעולם - יכול לחזור בו. משבאו לעולם - אין יכול לחזור בו	והאיתמר: [רב הונא]		10:
אף משבאו לעולם - יכול לחזור בו.	ורב נחמן אמר:		10:
מדינא, דאי שמיט ואכיל - לא מפקינן מיניה	ואמר רב נחמן:		10:
התם זביני, הכא הלואה.			10: